

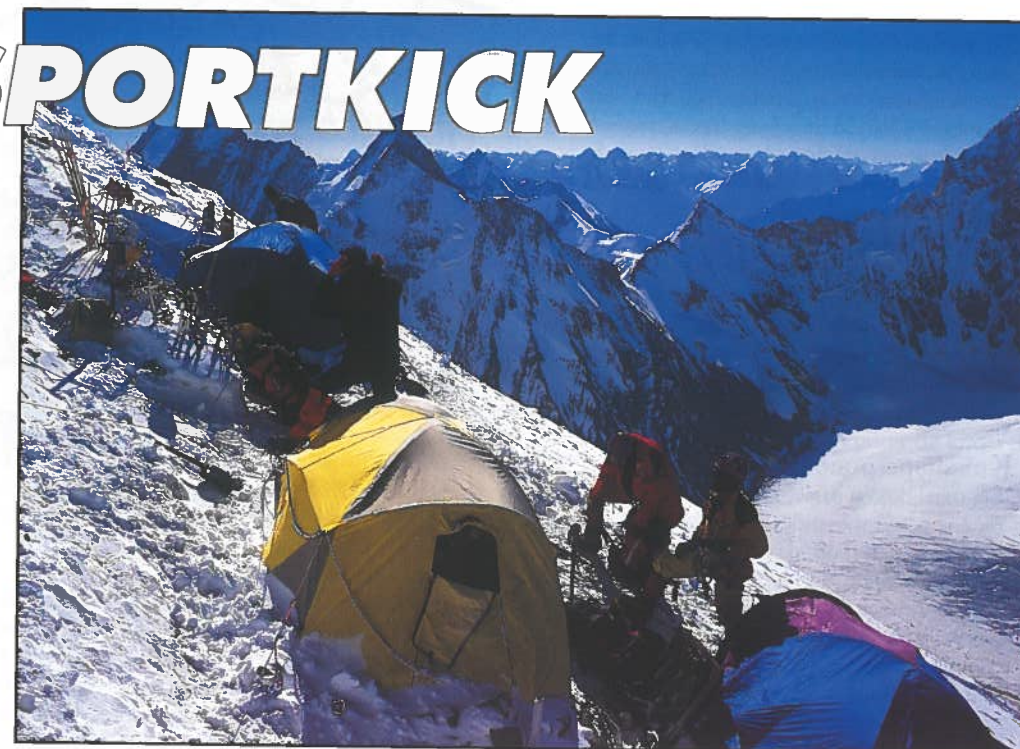
DE GROOTSTE BERGSPORTKICK

De beklimming van de K2 via de Abruzzi-ribbe is moeilijk en gevaarlijk. Hans van der Meulen doet verslag van de succesvolle expeditie die vorig jaar de top bereikte.

De aanloop naar de topdag hadden we berekend op vier dagen. We willen ieder kamp aandoen om nog fit in kamp 3 te komen, zodat we met veel energie aan de resterende 1500 hoogtemeters zouden kunnen beginnen. Aldus gingen Ronald, Thierry, de twee hoogtedragers Mehrban Shah en Rajab Shah en ik de zestiende op weg van kamp 3 op 7350 meter naar kamp 4 op 7800 meter hoogte. Dit traject is relatief makkelijk wanneer het weer goed blijft. Is dit niet het geval dan kan dit vrij snel tot verdwalen leiden omdat er geen vaste touwen aangelegd worden. Het betekent tevens dat eenmaal in kamp 4 aangekomen, er geen weg meer terug is bij slechte weersomstandigheden. Dit verklaart mede het grote aantal ongelukken, voorgevallen tijdens diverse K2 beklimmingen.

Om 12.30 uur maken we contact met het basiskamp via onze walkie talkie om te melden dat we in kamp 4 zijn aangekomen. De dag ervoor hadden we kamp 3 aangedaan en geïnstalleerd. Hier sliepen we de 15e juli voor de eerste keer. In kamp 4 plaatsen we, op een horizontaal stuk sneeuw, de driepersoons koepeltent en de tweepersoons tent voor de hoogtedragers. Dit is de enige plek op de Abruzzi-ribbet waar je zonder hakken en andere ongemakken tenten kan wegzetten. Kamp 4 ligt op de schouder van de K2. Het weer blijft gelukkig erg goed, zodat ik volop kan filmen. Daarna gauw sneeuw smelten om het enorme vochtverlies weer aan te vullen. De rest van het gebruikelijke dagelijkse ritueel kan dan weer beginnen: tegen heug en meug drinken en eten maken dat je nauwelijks door je strot krijgt omdat de eelust je vergaat op deze hoogte. Met z'n drieën opgepropt in een tentje dat volhangt met de natte zoi van die dag. De beroerde slaapomstandigheden die het innemen van slaappillen noodzakelijk maken. Het eerste van alles vind ik echter

Kamp 2 op 6550m. Rechts Mehrban Shah en Rajab Shah.

slaapzak, zodat je met een koud en nat gezicht wakker wordt. Als de bliksem moet je dan al je waardevolle spullen en kleren wegstoppen om het nat worden te voorkomen. Veel kleding, onderhandschoenen etc. heb je sowieso om je heen gedrapeerd in je slaapzak, in de hoop dat deze enigszins zullen drogen door je lichaamswarmte. De sneeuw om drinkwater van te maken is knalhard bevroren en moet afgebikt worden. Daarna moet je koud in je nog koudere klimkloffie wat ook al geen pretje is! Waar doe ik dit allemaal voor? Op zo'n moment weet ik het echt niet. Ook niet teveel over nadenken is mijn advies.

Superweer

De ochtend van de 17e zijn we al om 01.00 uur wakker, noodzakelijke tijdspeeling om alle handelingen naar behoren te kunnen verrichten. Sneeuwsmelten, toch wat proberen te eten en te drinken, het geworstel met de kleren en de uitrusting. De neoprene gamasches en de stijggijzers moeten zelfs in de tent aangedaan worden vanwege de snijdende kou. Het weer lijkt even vlekkeloos te worden als de dag ervoor, wat hebben we een mazel! Rajab had dit trouwens al voorspeld, maar ja, dat moesten we dan eerst nog maar eens zien. Uiteindelijk staan we dan om 03.00 uur klaar voor de topaanval. Het eerste gedeelte van de topbeklimming gaat over niet al te steil gletsjerterrein, zodat we redelijk opschieten. Om 05.00 uur wordt het licht en de hoofdlampen verduisteren in

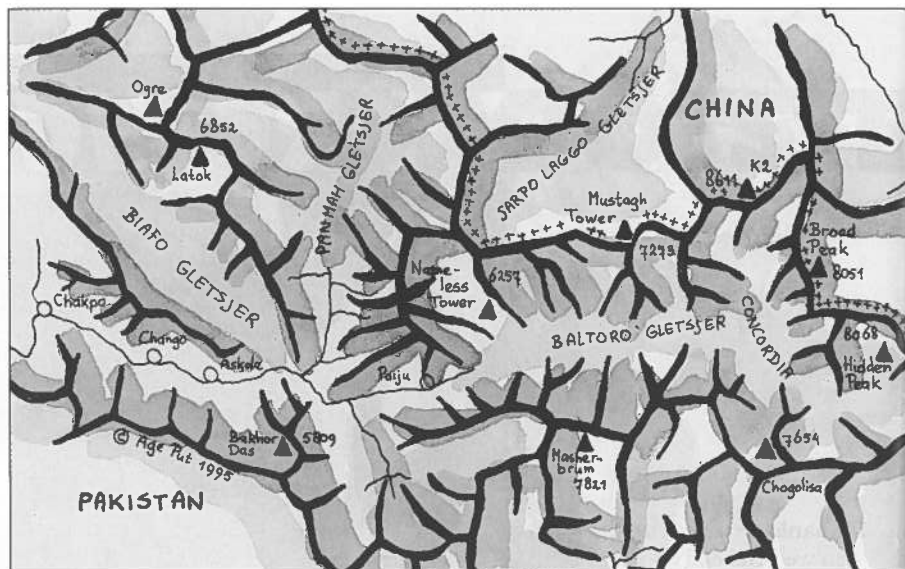
al veel is misgegaan. De sneeuw wand eronder ligt uitdagend met zijn 60 graden steilte op ons te wachten. Alles moet nog geëquipeerd worden. De restanten touw die helemaal in het ijs vastgevroren zitten zijn volkomen onbruikbaar. Naarmate we hoger komen wordt de sneeuw alsnar dieper. Dat betekent flink spoorwerk voor Mehrban die op dat moment voorop loopt. Met Rajab volg ik Mehrban op de voet. Ondertussen merk ik dat Ronald en Thierry steeds verder achterop raken. Ik zie Thierry een paar keer stoppen en wat in zijn rugzak rommelen. Uiteindelijk maakt hij rechtsomkeert. Hij is op, pap in de benen, de man met de hamer, enz. Jammer dat ik hem nu niet meer kan motiveren om door te zetten. Hopelijk doet Ronald dit wel, want die is de hele tijd bij hem. Ik begrijp het niet. Thierry, die fysiek minstens zo sterk is als ik, wil nu al opgeven? Een eeuwig gemiste kans om met dit superweer, dat waarschijnlijk slechts één keer in de tien jaar voorkomt, af te haken. Ik ben er ondertussen wel zeker van dat wanneer je onder deze omstandigheden niet voor de volle honderd procent concentreert op

Ronald en de Engelsman Alan Hinkes, die zich vanochtend bij ons heeft aangesloten, zie ik nu naderbij komen. Ik heb het spoorwerk van Mehrban overgenomen en klim door een zachte sneeuwlaag naar de flessehals. Ronald gebruikt extra zuurstof. Een beslissing die hij allang van tevoren gemaakt heeft. De top halen staat voor hem centraal. Op wat voor manier is van ondergeschikt belang. Veilig en gezond weer terugkomen heeft hier uiteraard ook mee te maken. Voor mij is de uitdaging groter wanneer ik de K2 zonder kunstmatige zuurstof kan beklimmen.

Kniediepe poedersneeuw

Eenmaal boven in de 'Flessehals' aangekomen moeten we onder de séracwand naar links traverseren om daarna weer hoogte te kunnen winnen. De omstandigheden vallen hier ontzettend tegen omdat er ruim 60 cm verse, zachte sneeuw op de bikkelharde ijslaag ligt. Onze, door het vele rotsklimmen, botte stijgzijzers zullen hier niet veel grip hebben. Ik voel angst en een enorme weerstand opkomen om als eerste door te gaan. Maar wat is mijn keus? De dragers willen dit levensgevaarlijke stuk niet voorklimmen en geef ze eens ongelijk. Wie moesten er zo nodig deze berg op, wij toch zeker? Het feit dat Ronald en Alan nog geen meter gespoord hebben maakt ook al één en ander duidelijk. Ik zie uitweg, namelijk om eerst laag, vlak boven de rotsen van de 'flessehals' te traverseren en daarna langzaam in hopelijk beter terrein te belanden. Ik bind het touw aan en begin met voorklimmen in de kniediepe poedersneeuw. Na ongeveer een uur worstelen ben ik uitgeblust maar nog geen 50 meter opgeschoten! Het is nu de beurt aan Mehrban Shah, de sterkste hoogtedrager. Hij komt naar voren en deze held spoort liefst de dubbele afstand! We passeren ondertussen de enorme séracmuur, een helblauwe loodrechte ijswand. De sneeuw wordt steeds hoger. Het gevaar van uitglijden en vallen is echter verdwenen, een gunstige bijkomstigheid van de sneeuwdiepte. Mehrban en Rajab maken het touw vast in de sneeuw. We zijn nu gezekerd en opgelucht halen we diep adem. Mehrban maakt ons duidelijk dat hij weer afgelost wil worden. Ik voel dat mijn krachten afbeginnen te nemen en vind dat het nu de beurt is aan Ronald om te sporen. Hij klimt toch immers met zuurstof? Hij staat op enige afstand onder mij. Ik schreeuw naar hem, ook wat spoorwerk te doen. Ronald maakt mij echter al snel duidelijk dat hij daar niets voor voelt. Hij zou dan de top niet halen. Geïrriteerd neem ik het voortouw en denk: en ik dan?

Ik realiseer me dondersgoed dat alleen door mee te werken, me op te offeren, dit de kans op de top mogelijk zal maken. Mehrban wil alleen doorgaan wanneer tenminste één van ons, en terecht overi-

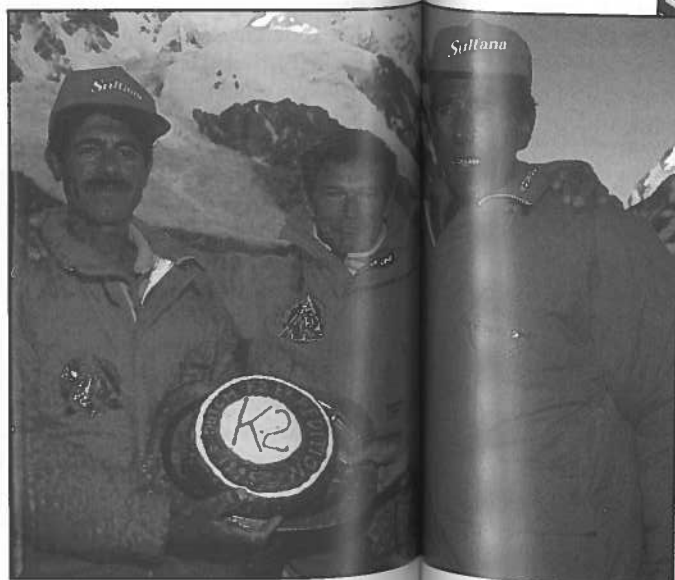
gens, meespoort. Het voorop lopen is hier zo immens zwaar dat dit voor twee klimmers bijna een onmogelijke opgave betekent, laat staan voor een.

Baggeren en ploeteren

Inmiddels voel ik me weer wat op krachten komen en mokkend ga ik de beide dragers voorbij. De sneeuw is dusdanig hoog en zacht dat ik met mijn armen eerst de bovenste 40 cm eraf schraap om daarna enige grip te krijgen met mijn schoenen. Grip is een groot woord wanneer je bij iedere stap weer zo'n 20 cm terugglijdt. Na een uur baggeren en ploeteren gaat Mehrban weer voorop. Ik neem even de tijd om dit beulenwerk te filmen. Want wat deze 35-jarige hier klaarspeelt is een prestatie van het hoogste kaliber! Met zijn stokken zwaaiend woelt hij door mee dan heupdiepe sneeuw. De zon staat alweer een stuk lager en met dit tegenlicht is het een aandoenlijk schouwspel. We naderen nu het laatste traject van de klim, de topgraat. De hoogtemeter geeft bijna 8300 meter aan. Het is ondertussen 15.00 uur en Mehrban en Rajab maken ons duidelijk dat wanneer de sneeuwcondities op de topgraat dezelfde zijn als hier, we de top wel kunnen schud-den. Maar volgens Ronald en mij is de kans groot dat de omstandigheden hoger-op beter zijn. Meer wind boven betekent minder sneeuw en een hardere toplaag. Het laatste stuk touw wordt verankerd. Een stukje hogerop zitten we op een uitstekende rotspunt en eten wat. Alan is duidelijk zijn grenzen nabij. Aangemoedigd door Ronald zie ik ze even later in ons spoor verder gaan. Wij hebben ondertussen de graat bereikt. Op de graat gaat het klimmen inderdaad wat voorspoediger. Het

wegzakken is maximaal enkeldiep en Mehrban en Rajab voelen dat de top haalbaar is. In ieder geval voor hen! Ik loop vlak achter Rajab als hij zich omdraait en mij te kennen geeft snel naar de top te willen gaan zonder nog op ons te wachten. In zijn hoofd speelt klaarblijkelijk de gedachte om voor het donker weer terug te zijn in kamp 4. Het spoorwerk naar de top is het laatste wat ze nog voor ons willen doen. Ik mompel dat ik dat wel begrijp, en op hetzelfde moment denk ik: ok, maar dan niet zonder mij!

Dit lukt vrij aardig en na 2 1/2 uur zwegen bereik ik, 5 minuten na Mehrban en Rajab het laatste stuk van de ijswand onder de top. Regelmatig kijk ik naar beneden naar Ronald en Alan. De laatste lijkt af en toe te sterven. Doodstil hangt hij boven zijn pickel, hijgt, steunt soms twee minuten lang en komt daarna weer langzaam op gang. In zijn eentje had hij dit zeker niet gered. In de nabijheid van Ronald maakt hij nog een kans.

Drie leden van het succesvolle topteam. V.l.n.r.: Mehrban Shah, Hans van der Meulen en Rajab Shah.

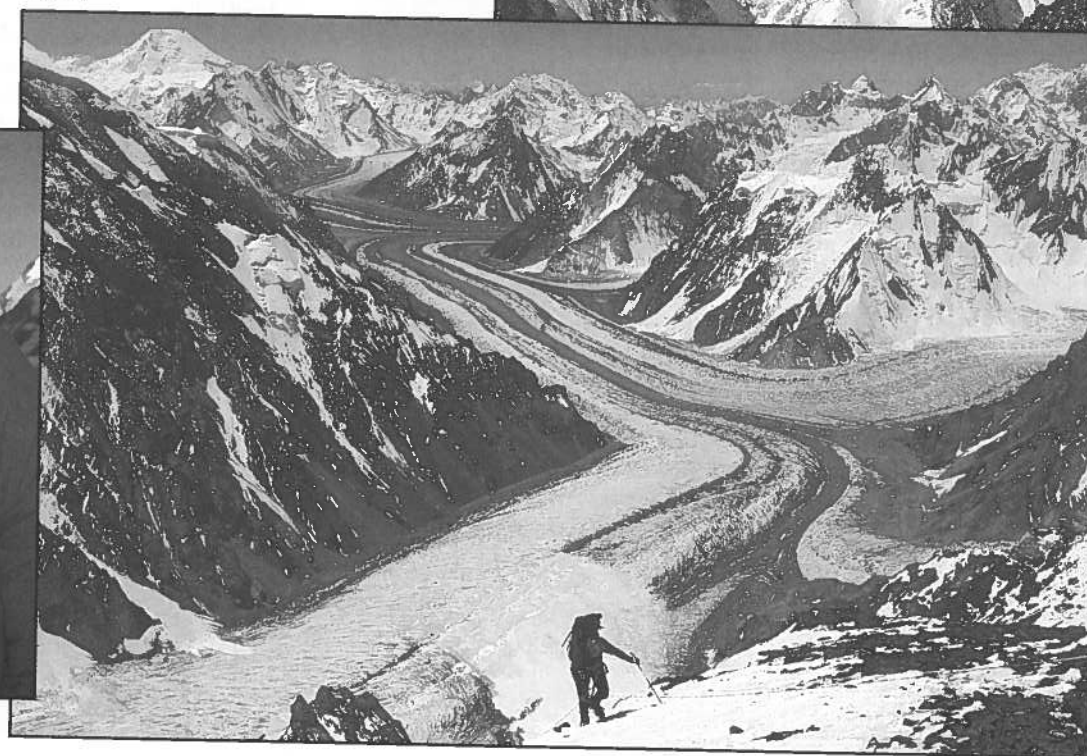
De schaduw in het oerlandschap

Ik heb mijn donsack aangetrokken. De top is nu in zicht met een glimp van de zon. Ik besef dat we daar straks zullen staan en mobiliseer een laatste restje energie. De grootste strijd is nu geleden, het gevecht om iedere stap en om iedere ademstoot. De onbeschrijflijke, integrale vermoeidheid en lamheid tot in de diepste vezels van je lijf. Wat doe ik in deze mensvijandige omgeving? Gelukkig neemt ook de denkracht flink af op deze hoogte, met de daarbij op dit moment gestelde zinloze vragen.

Mehrban voorop lopend en Rajab er vlak achter. Zo zie ik ze naar de top lopen, glinsterend in het zonlicht. Het is onderhand 18.00 uur en ik nader nu ook mijn bestemming. Uitgerekend deze top bij zulk fantastisch avondslicht bereiken zonder ook maar een zuchtje wind, dat voel ik als een groot voorrecht. De grootste bergsportkick tot nu toe!

Op de top zijn Mehrban en Rajab uitgebreid aan het fotograferen. De ontroering kan ik niet meer onderdrukken. Ik loop op ze af en we omhelzen elkaar. Met het toestel van Mehrban en Rajab maak ik foto's van hen beiden, vol trots met de Pakistaanse vlag erbij. Zij zijn het, de derde en vierde Pakistaani die weer na 16 jaar op de top staan. Ik film het prachtige uitzicht helemaal rondom. Geen wolkje te zien, een zachtroze gloed over China met zijn immense gletsjers en bergmeren. De K2 die een grote, zwarte schaduw laat vallen in dit oerlandschap. En op het topje van de schaduw zijn wij dat niet?

Thierry Schmitter op de laatste meters naar kamp 2. Aan de horizon de Godwin Austangletsjer met Chogolisa (7628m, links) en Masherbrum (7821m, rechts).

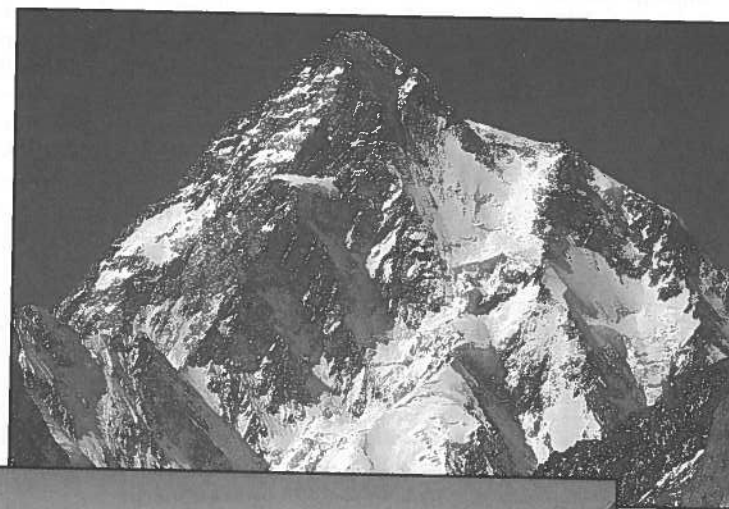
Inmiddels is het 18.15 uur en komt Ronald zeer vermoeid op de top aan. We vallen mekaar in de armen. Voor het eerst na twee andere expedities staan wij samen op een 8000-er. Even later is daar Alan Hinkes. Ik film Ronald als hij de walkie talkie pakt en het basiskamp meldt dat we de top bereikt hebben. Als antwoord horen we een luid gebrul en spontaan slaak ik een kreet van vreugde. Aan Ronald zijn gezicht is bezorgdheid af te lezen. Ik vermoed dat de angst voor de terugtocht hem parten speelt. Ook wel begrijpelijk als de statistieken uitwijzen dat 1 op de 5 klimmers die de top halen onderweg alsnog verongelukken. Ik ben te druk met filmen om me daar zorgen over te maken. Ronald fotografeert mij nog met diverse sponsorvlaggetjes en dan maken we ons op voor de terugtocht. Ik voel mij niet zo gehaast als Ronald. Het weer blijft wondermooi. Het zal een koude, maar heldere nacht worden. Was het weer gaan betrekken tijdens onze tocht naar de top dan hadden we razendsnel terug moeten gaan naar ons kamp. Je kunt rustig stellen dat de kans op

een ongeluk met een factor 5 toeneemt naarmate het weer instabieler wordt. Het hogedrukgebied waar wij op dit moment van profiteren geeft ons hopelijk nog wat speling om langzaam en veilig af te dalen naar kamp 4. Het uitzonderlijk goede weer was er ook debet aan dat we überhaupt onder deze zware omstandigheden de top konden halen op een zo laat tijdstip.

Gerafeld touwtje

Mehrban en Rajab zijn in geen velden of wegen meer te bekennen als Ronald en ik ons boeltje pakken. Ronald heeft nog flink wat zuurstof in zijn fles en gooit de kraan goed open, zodat hij mij voorbij spurt. Voetje voor voetje en het gezicht naar de ijswand daalt ik uiterst geconcentreerd af. In deze wand hadden wij geen touwen aangelegd. Uitglijden of een misstap zal fatale gevolgen hebben.

De K2, gevaarlijkste berg ter wereld?

Hans van der Meulen in House's Chimney, de moeilijkste passage op de Abruzzi-ribbe, op 6500m hoogte

Bij de gevaarlijkste passage, een zeer steile rand met ijs, zie ik Ronald op mij wachten. We helpen elkaar en na dit angstige moment samen doorleefd te hebben daalt hij weer wat sneller af dan mij. Spoedig loop ik weer alleen in de glasheldere, steeds kouder wordende nacht. Ik bereik de vaste touwen en slaak een zucht van verlichting. De juiste route aanhouden is nu nog een fluitje van een cent en het afdalen met het touw als steun maakt de inspanning minder krampachtig. Het belangrijkste echter is het gevoel van veiligheid, wat weer de hoeveelheid stress reduceert. Ondertussen is het pikkedonker en ik haal mijn hoofdlamp uit de rugzak. Onze oude sporen zijn zo beter te volgen. Plotseling zie ik een zwarte gedaante naast mij opdoemen. Het is Ronald die geen lamp bij zich heeft (foutje!). Het wordt voor hem blijkbaar toch te donker en samen dalen we verder af.

Bij de Flessehals aangekomen maken we gebruik van een oud 6 mm touwtje waar je normaalgesproken je hond nog niet aan uit zou laten. Onder luid gekraak daalt Ronald als eerste af. Ik kijk angstig naar het gerafelde ding en houd mijn hart vast. Godzijdank, het breekt niet, maar nu is de beurt aan mij. Hier vallen is geen pretje. De sneeuw is knalhard bevroren en de val tot staan brengen is kansloos. Tel uit je winst. Gelukkig gaan de laatste meters langs dit touw ook goed. Nu nog de laatste loodjes: een gletsjerwandeling naar kamp 4. De steun van het touw is een zwaar gemis. Zwalkend van vermoeidheid proberen we precies in de sporen van vanmorgen vroeg te lopen. Dit lukt slechts ten dele. Iedere 5 minuten verliezen we ons evenwicht, ploffen dan maar uitgeput neer en blijven even

roerloos zitten. Het kost enorm veel energie om weer op te staan. Niet meer opstaan betekent hier de dood. We beseffen als geen ander dat we verder moeten. Dit zijn de momenten waarbij bergbeklimmers, door uitputting geveld, vaak het leven laten. Want waarom zou je niet blijven liggen?

Het is onderhand 23.00 uur en we zijn nu 20 uur onderweg. We kunnen kamp 4 al zien. Mehrban en Rajab, al lang gearriveerd, hebben hun lamp aan of is het hun brander? Wij gaan verder als twee dronkelappen in de nacht. Het lichtje in kamp 4 houdt ons op de been. We strompelen verder. Even na middernacht staan we naast onze tent, ritzen hem open en vallen letterlijk met de deur in huis. We hebben het gehaald, maar vraag niet hoe. Een half uur later kunnen we ook het basiskamp geëmotioneerd medelen dat de expeditie geslaagd is! Δ

INGEZONDEN BRIEF

De redactie van de Bergvriend ontving naar aanleiding van het interview dat Remko Dalkmann had met Wouter Beelen (Bergvriend 95/5) de volgende brief:

Beste Remko,

In reactie op je leuke interview met Wouter Beelen. Behalve Cas, Wilco en Wouter zijn ook Edmond Öfner, Hans van der Meulen en ik NBV-lid. Ik zelf al sinds 1967, dus al 28 jaar! Tussendoor weliswaar eenmaal geroeyeerd geweest, maar zo'n fout kan elk bestuur maken.

Groeten,
Ronald Naar

Met dank aan...

Lawinezoepparaat

Elektronische zoekapparaten vormen op dit moment de snelste en veiligste methode om de positie te bepalen van iemand die onder een lawine is bedolven. De **Pieps 457 Opti-Finder** heeft een op batterijen werkende zender en ontvanger. Iedere skiër draagt een op 'zenden' ingesteld apparaat. Als men bedolven raakt, schakelen alle niet betrokken skiërs hun apparaat op 'ontvangst' en kunnen de positie bepalen van degene die bedolven is. Het peilingsprincipe is gebaseerd op toename van een geluidssignaal. Naast dit signaal geeft de Pieps 457 ook nog een optisch signaal. Door middel van LED's wordt aangegeven of de zoekrichting juist is en of men het slachtoffer op minder dan 15 meter genaderd is. Bereik 60m, gewicht 210 gr., prijs f 445,-

Toerski-schoen

De **Scarpa Denali** voert momenteel de top aan van de toerski-schoenen. Deze schoen is geschikt voor alle gangbare bindingssystemen, inclusief de nieuwe lichtgewicht Silvretta SL binding. Op de schacht zit een 3-schnallen sluiting met extra velcro sluiting. De schoen is als enige geschikt voor extreem koude omstandigheden. Verkrijgbaar in maat 5.5. t/m 12. gewicht 3800 gr. Prijs f 799,-

